

† Otokar Wanek.

O da ste ga poznali, vi mladi prijatelji širom Slovenije, tega ljubeznivega Marijinega otroka, ob čigar preranem grobu je letos na Vidov dan plakal »Marijin vrtec« pri Sv. Magdaleni v Mariboru, tudi vi bi ga bili vzljubili in tožilo bi se vam po njem. Pa naj vam bo vsaj po svoji zgodnji, nagli smrti predstavljen kot svetel vzornik in klicar k stanovitnosti v dobrem!

Rajni Otokar je zagledal luč sveta 6. januarja

1918 na Bledu kot najmlajši otrok progovnega mojstra. Prva otroška leta je preživel v Slovenjem gradcu, kjer je šestleten prejel prvo sv. obhajilo, nato pa se je s starši preselil v Maribor. Mali kodrolašček je postal takoj ljubljenelec vseh svojih učiteljev kakor tudi součencev. V šoli vedno miren in pazljiv, oči nepremično uprte v učitelja ali kateheta, je Otokar dal na vsako vprašanje točen odgovor tudi takrat, ko je ves razred v zadregi molčal. Pa ne da bi se kdaj vsiljeval ali zaradi tega ponašal! Roko le rahlo dvignjeno, je potrpežljivo čakal, da bo poklican, nakar se je spet usedel brez sledu one bahave samozavesti, ki jo često kažejo odličnjaki. In v njegovem spričevalu, kakor prej, tako tudi v V. razredu ni bilo drugega reda kakor odlično. Prosti čas je porabljal največ za čitanje. Ni pa hlastal, kakor mnogi drugi otroci, po vsem, primer-nem in neprimernem, ampak čital je le knjige za mladino. Celo knjige, ki mu jih je prinesel oče, je večkrat vrnil, češ, tega ne bom čital, to še ni za mene! Zato pa tudi tovariši iz njegovih ust niso nikdar slišali kletve

ali kake nedostojne besede, pač pa je takoj odločno obsodil vsako sirovost. — Brž ko mu je bilo mogoče, se je priglasil v »Marijin vrtec« in ostal vsa leta najvestnejši član. Noben mesec ni izpustil sv. obhajila, nikdar ni pozabil na mesečni nauk. In glejte, tudi Marija ni pozabila svojega zvestega otroka: izprosila mu je milost, da je še zadnjo nedeljo tik pred nenadno svojo smrtjo prejel sv. obhajilo, kakor da bi kaj slutil. Popoldne istega dne se je udeležil še nauka in posvetitve »Marijinega vrtca« presvetemu Srcu Jezusovemu, zvečer pa se je po nesrečnem padcu z drevesa, kamor je šel nabirat prvo sadje, brez vsake besede slovesa podal na pot v nebeški dom — angelček med angelčke. In zdaj:

Oko Te hrepeneče več ne vidi,
le misel plašna Te ljubeče boža,
in kličejo Te usta: Pridi, pridi! —
A Ti molčiš kot ovenela roža ...

(J. Samec.)

Otokar, na zemlji naš vzornik, postani v nebesih
naš priprošnjik do zopetnega svidenja! V. M.

Danilo Gorinšek:

Dež pada.

*Da je vsaka kapljica
biserček prejasen,
pa bi jih nanizal jaz
vse v nakit prekrasen.*

*Ta nakit bi okrog vratu
mamici obesil,
pa bi vendar od sramu
pôgled svoj povesil.*

*Za neskončno nje ljubav
ta nakit darujem.
Bog edini ve, kaj še
mamici dolgujem.*